

De razende
**RECORD-
BREKERS**

JENNY PEARSON

Met illustraties van Erica Salcedo

GOTTMER
Haarlem

Een bericht van de uitgever:

Beste lezer,

Dit boek gaat over records verbreken, wat razend leuk en bijzonder kan zijn. Maar zoals je zult zien, staan er bij sommige recordpogingen van Lucy waarschuwingen in dit boek, en dat is niet voor niets. **Dit zijn geen dingen om thuis zelf te proberen.**

Als je je eigen recordpoging wilt doen, ga dan naar bladzijde 280. Daar vind je een paar geweldige tips van de mensen van Guinness World Records om zelf ook een recordbreker te worden.

De grootste schroevendraaier ter wereld is 6 meter 32 en gemaakt in India

Ik kreeg het idee toen ik op de laatste woensdag voor de zomervakantie naar huis werd gestuurd omdat ik Billy Grips in zijn gezicht had gestompt. En hoewel ik door Billy de laatste twee dagen van groep acht heb gemist, heb ik het uiteindelijk ook een soort van aan hem te danken dat ik in een talentenjacht op tv voor een live publiek aan Paul Castellini, de popster uit de jaren tachtig, vroeg of Paul mijn moeder zou willen helpen. Dus als je zou zeggen: 'Lucy, heb je er spijt van dat je Billy een oplawaai hebt verkocht?', dan zou ik antwoorden: 'Alles bij elkaar was het het waarschijnlijk wel waard.'

Het was de dag van onze eindpresentaties. We moesten een spreekbeurt houden over een onderwerp dat 'heel belangrijk' voor ons was. Jesse Pelter begon, en hij vertelde over het beste voetbalteam ooit, wat natuurlijk een enorme discussie opleverde. Toen juf Jager eindelijk iedereen stil had gekregen door heel hard in haar handen te klap-

pen, zei ze tegen Dylan Bak dat hij de volgende was. Maar toen hij zei dat hij zijn spreekbeurt ging houden over het échte beste voetbalteam ooit, begon het gedoe weer van voren af aan. Juf Jager had geconstateerd dat het boze geklap niet werkte en in plaats daarvan schreeuwde ze dat we stil moesten zijn. Toen het weer rustig was slaakte ze een diepe zucht, mompelde iets tegen het plafond over vervroegd pensioen en vroeg of iemand anders nu wilde. Sandesh stak zijn vinger op en begon er heel enthousiast mee te zwaaien. Hij leunde zo ver over zijn tafeltje heen dat zijn billen een stukje van zijn stoel kwamen.

Juf Jager slikte, plofte op haar bureaustoel en zei: ‘Oké Sandesh, toe maar. Jouw spreekbeurt gaat vast over...’

En de hele klas dreunde in koor: ‘Het **GUINNESS BOOK OF RECORDS**.’

Sandesh had namelijk iets met wereldrecords. Hij was in groep zeven bij ons in de klas gekomen nadat hij van Zuid-Londen naar Milton Keynes (de stad waar wij wonen) was verhuisd, en we hadden hem nog nooit over iets anders horen praten.

Voor zijn spreekbeurt vertelde hij eerst dat ze in India, waar zijn opa en oma vandaan komen en waar nog steeds familie van hem woont, het **LIMCA BOOK OF RECORDS** hebben, dat daar superpopulair is. Daarna vertelde hij wat over de grootste dingen – de grootste planten, de grootste baby’s, de grootste mensen – en over de langste nagel ooit. Die is van ene meneer Chillal, want zijn duimnagel

was 197,8 centimeter: dat is bijna twee meter! Jesse riep dat dat net zo lang is als de beste Engelse keeper ooit, wie dat ook mag zijn (ik zat niet echt op te letten), en toen begon die hele voetbaldiscussie weer. En juf Jager begon boos te klappen. Alweer.

Nadat we tot bedaren waren gekomen en juf Jager had gezegd dat Jesse in de pauze wat tijd kreeg om na te denken (oftewel voor straf moest binnenblijven), liet Sandesh ons een plaatje zien van de recordnagels. Die waren echt verschrikkelijk smerig. Ze zagen eruit als heel lange spekkrullen. Iedereen maakte kotsgeluiden totdat juf Jager zei dat we niet zo kinderachtig moesten doen als we straks **DE GROTE SCHOOL** wilden overleven. Maar respect voor Sandesh, want hij had de aandacht van de klas goed te pakken.

Na Sandesh kwam de spreekbeurt van Felicia Fester over haar lievelingsmeidenband Eigenwijs en over de levens, relaties en liefdesproblemen van de bandleden. Juf Jager kapte haar al snel af omdat de inhoud niet geschikt was voor kinderen. Het was erg onduidelijk wat juf Jager nou wel kinderachtig vond en wat niet.

Toen ik aan de beurt was, had ik echt heel veel zin om te gaan vertellen over hoe je apparaten moet repareren. Ik wil niet opscheppen, maar op Sandesh na hadden mijn klasgenoten de lat niet erg hoog gelegd. Ik pakte mijn gereedschapskistje erbij en liet de klas zien hoe je een kapotte gamecontroller weer aan de praat krijgt. Iedereen was onder de indruk. Juf Jager zei: 'Dat was erg leerzaam,

Lucy', en ik kreeg een tien en een sticker op mijn vestje met *Superster* erop. En hoewel stickers eigenlijk niet meer voor groep acht zijn, was ik er toch blij mee. Wie wil er nou geen Superster zijn?

Maar toen de anderen vragen mochten stellen stak Billy Grips zijn grote hand op en zei: 'Als jij zo goed bent in dingen repareren, Lucy, waarom kun

je je moeder dan niet beter maken?'

Zijn woorden bleven heel even in de lucht hangen. Mijn lichaam reageerde sneller dan mijn hoofd, en ineens vloog ik door de lucht over de voorste rij tafeltjes. Toen meneer Lef, de directeur, later het verslag voorlas aan mij en tante Sheila, zei hij dat ik had geschreeuwd: 'Zal ik jouw gezicht eens even beter maken met mijn **verschrikkelijke wraakvuisten?**' Ze waren het erover eens dat dit niet echt een 'Lucy-uitspraak' was, maar zelf vond ik het eigenlijk erg stoer en gevaarlijk klinken.

Maar goed, Billy en ik belandden dus al vechtend op de grond.

Hij is veel groter dan ik en ik stompte hem op zijn neus. We voelden het allebei kraken. We keken elkaar even aan omdat we niet wisten wat we moesten doen. Maar zodra het bloed uit zijn neusgaten begon te gutsen, begon Billy te brullen – en dan bedoel ik dus echt brúllen. Hij riep dat zijn neus gebroken was en dat hij me ging aanklagen. Juf Jager pakte een hand vol natte papieren doekjes, duwde me aan de kant en drukte ze tegen Billy's kapotgeslagen gezicht.

Ze zei dat we moesten gaan zitten terwijl zij Billy naar de conciërge bracht. Ik ging braaf aan mijn tafeltje zitten, waar ik ontdekte dat mijn handen trilden. Ik denk dat ik in shock was omdat ik nog nooit iemand geslagen had – ik ben niet zo'n mepperig type. Toen Billy de klas uit liep, riep hij nog dat ik mijn advocaat maar vast moest bellen. Daar maakte ik me wel een beetje zorgen om, want ik wilde niet dat mama verdrietig zou worden omdat haar dochter een crimineel kind bleek te zijn, naast alle andere dingen waar ze al verdrietig om was.

Felicia, die voor me zat, draaide zich om en keek me met grote ogen en een nog grotere grijns aan. 'Wow, Lucy. Dat. Was. Zo. Bruut!'

Ik staarde naar een inktvlek op mijn shirt en gromde: 'Zit niet zo te lachen.'

Ze had helemaal niet door hoe ik me voelde. Ze klapte in haar handen en zei: 'Heerlijk, ik ben dól op drama!'

Ik wist niet wat ik daarop moest zeggen.

Iedereen zat met elkaar te fluisteren. Ik wilde absoluut niet huilen in de klas, maar mijn kin dacht daar anders over en begon te bibberen.

Omdat ik bezig was mijn bibberende kin in bedwang te houden, had ik niet meteen in de gaten dat Sandesh naar mijn tafeltje was gelopen. Ik keek hem boos aan, maar hij gaf geen krimp en zei alleen: ‘Wist je dat Cecilia Brækhus, ook wel bekend als de First Lady van het boksen, van de zevenendertig wedstrijden er zesendertig gewonnen heeft, en **de langst regerende vrouwelijke wereldkampioen boksen was?**’

En ik zei: ‘Hou je mond, Sandesh.’ Waar ik me nu heel rot over voel, want ik denk dat hij misschien mijn aandacht probeerde af te leiden van al mijn bruutheid.

Hij zei: ‘Dan niet, hoor.’ Hij legde mijn bril op mijn tafeltje, die hij had opgeraapt, en liep met een heel gekwetste blik weg. En om de een of andere reden voelde ik me daar schuldiger over dan over die klap.

Ik voelde achtentwintig paar priemende ogen en frunikte wat aan mijn bril. Ik had niet eens gemerkt dat hij tijdens het gevecht op de grond was gevallen. Een van de pootjes zat los maar dat was niet erg, want dat betekende dat ik straks mijn minischroevendraaiertje kon gebruiken. Die had toen ik negen was met kerst in een knalbonbon gezeten. Mama had een piepklein plastic snorretje gekregen. Ze had het opgehouden omdat ik voor de grap had gezegd dat het haar zo goed stond. Daarna had ze de rest van de

dag een Frans accent opgezet en gedaan alsof ze Hercule Poirot was, een of andere tv-detective waar ik nog nooit van had gehoord. Maar in die tijd voelde ze zich nog goed.

Toen juf Jager terugkwam, haalde ze mijn sticker van mijn vest en zei dat iemand me op zou komen halen. Ik hoopte heel erg dat het mama zou zijn, maar dat was niet zo. Diep vanbinnen had ik er ook niet op gerekend. Mama had het weer moeilijk. Ze sliep heel veel. Ze had waarschijnlijk de telefoon niet eens gehoord. In plaats daarvan stond tante Sheila bij de conciërge, met haar roze haar en haar regenbooggewaad en een bezorgde uitdrukking op haar gezicht.

Nadat we hadden gehoord dat meneer Lef enorm teleurgesteld in me was en dat ik de laatste twee dagen van school geschorst was, gaf tante Sheila me een dikke knuffel en zei dat ik mensen niet in hun gezicht mocht stompen, ook niet als diegene het echt ontzettend verdiend had.

In de auto onderweg naar huis drong er ineens iets tot me door. Namelijk dat Billy Grips, die weliswaar een ongelooftelijke, gigantische sukkel is, gelijk had. Hij had echt volkomen gelijk. Ik had op internet gelezen dat mensen uit hun depressie kunnen komen, dus waarom zou dat niet voor mijn moeder gelden? En als ik zo goed was in dingen maken – en dat was ik – dan was het mijn taak om haar beter te maken.

En daar in de auto besloot ik dat ik dat ging doen. Ik moest alleen nog even uitvogelen hoe.